Copacul lui Iuda

ERA ÎN NOAPTEA DE GROAZĂ cînd ceata de ostaşi şi slujitori prinseseră pe dulcele Mîntuitor şi-L purtau, legat, de la Ana la Caiafa şi înapoi. Judecata aspră se urma, grăbită, în întuneric, şi Fiul Omului îndura tăcut batjocura, scuipări şi loviri peste obraz. Toţi Îl părăsiseră, Petre se lepăda a doua oară, Sfintele Femei plîngeau încuiate în casă, iar bieţii ucenici, înspăimîntaţi, se risipiseră ca un stol de cocori pribegi apucaţi de furtună şi rămaşi fără de cîrmaci.

În acest timp, un om cumplit la vedere rătăcea, orbecăind prin paraginele grădinei Ghetsemani. Părea o iasmă scăpată din iadul cel mai afund cum se izbea de trunchiuri, purtînd încolăcită pe braţ o funie nouă şi împrăştiind în preajmă-i o spaimă fără de nume. El umbla plecîndu-şi genunchii tremurători în faţa fiecărui copac - şi erau acolo mii - rugîndu-se de fiecare să aibă milă de el.

- Îndură-te, tu măcar, şi lasă-mă să mă spînzur de cea mai oropsită din crăcile tale.

Dar copacul, zguduit de friguri, îşi înălţa ca într-un vîrtej braţele noduroase în sus, să nu-l poată atinge şi pîngări omul blestemat ce-i plîngea la rădăcină... Şi de la copac la copac, odată cu omul alerga vijelia, spaima şi nebunia.

Umbla astfel de ceasuri întregi, cînd ajunse lîngă un cedru bătrîn, care la apropierea lui stătu neclintit. Era un uriaş cedru milenar, sub care David îşi cântase psalmii, la umbra căruia judecase Solomon şi prorocise Isaia. Iuda îngenunchie pentru a mia oară la poala bătrânului copac şi se rugă iarăşi.

- Îndură-te tu cel puţin şi dă-mi alinare! Apa, când vreau să mă arunc în ea, fuge de mine; fierul ascuţit sare cît colo cînd se atinge de el pieptul meu şi cu nici un chip nu mă pot ucide... Îndură-te şi îngăduie să-mi spînzur trupul blestemat de una din crengile tale!...

Şi iată că cedrul patriarhilor, cunoscător al tainei, întinse şi îşi plecă milostiv unul din braţele-i puternice şi omul acela putu să-şi potolească setea de moarte. Şi cât ai clipi, de una din ramurile uriaşului se legăna domol ucenicul cel viclean prin care se împlinise Scriptura şi se deschiseseră porţile zăvorîte pe unde năvălea spre lume vremea cea nouă.

Atunci o nouă vijelie, şi mai nebună, se dezlănţui în bezna grădinei, izvorîtă din mânia celorlalţi copaci care, fremătîndu-şi frunzişul, strigau pînă la nori împotriva cedrului:

- De ce ne pângăreşti neamul şi grădina noastră, pe veci ?

- Voi nu cunoaşteţi taina Mielului dat spre junghiere pentru spălarea păcatelor lumii cu Sângele Lui... Dar aţi văzut că sub mine s-a rugat Mîntuitorul înainte de a fi prins de către ostaşi, şi cel din urmă cuvînt al Lui a fost iertare pentru Iuda; cea din urmă poruncă ce mi-a dat a fost să am grijă de chinuitul Său ucenic şi să-l scap de povara unei vieţi mai rea decît iadul!

Şi furtuna nu se potoli multă vreme încă.

A doua zi, cînd s-a hotărît moartea lui Iisus şi s-au început pregătirile de osîndă, trebuia o cruce pe care să-L spînzure şi să-L ţintuiască. Cîţiva slujitori intrară în grădina Ghetsemani să taie un lemn din care să alcătuiască unealta de supliciu. Dar nici un copac nu primea să ajute la osânda şi uciderea Domnului şi să slujească astfel celor răi. Topoarele îşi stricau tăişul în trunchiurile învîrtoşate ca piatra, fierăstraiele îşi rupeau pânzele zimţuite: şi aşa, din copac în copac, încercînd, căznind şi ocărind, slujitorii ajunseră la cedrul cel falnic, podoaba grădinii. Copacul verde, plin de vânj şi viaţă, aştepta liniştit, cu o cracă uscată, groasă, smulsă parcă

de un fulger şi dărîmată jos la tulpină... într-o doară, amărâte, slugile loviră şi în el. Dar minune, topoarele se înfipseră cu putere în trunchiul din care săreau, în toate părţile, aşchii, ca într-un lemn moale de salcie... Curînd o cruce grosolană din lemn nestrunjit era gata încărcată pe umerii robilor şi pornită spre palatul lui Pilat, de unde pleca alaiul osândei. Dar pe cînd se clătina zguduit de loviturile topoarelor, cedrul spunea celorlalţi copaci ce-l blestemau că tocmai el s-a găsit să primească răstignirea Mântuitorului:

- Tăceţi şi domoliţi-vă, că voi nu pricepeţi adîncul tainelor. Blestemul lumii nu se poate indica altfel: trebuia ca cel mai vinovat cu cel mai fără de pată să se întîlnească odată; ca mila cea mai desăvîrşită să se reverse peste vina cea mai fără de iertare şi să copleşească; omul cel mai josnic şi Dumnezeu să sufere aceleaşi chinuri la un loc... Eu am fost cel sortit de prorocii acestei întîlniri binecuvîntate şi rânduit ca trupurile amândurora să spânzure de mine. Uitaţi-vă, eu duc acum Mîntuitorului căinţa lui Iuda!